

Versos per a Claudia

"Propose, doncs, que es multipliquen els versos a Claudia, que les senyores i senyors dels països infidels ens brodem per davant o per darrere versos del Profeta."

Tinc davant dels ulls la imatge que acaba de fer la roda del món, per mèrits propis i mèrits sobrevinguts. Avança Claudia en tot el seu esplendor, amb un escot abismal, si és que d'un abisme se'n pot dir un escot, tallant l'aire amb atributs gloriosos, tallant l'alè de l'espectador cristià. Com aquella altra Claudia nostra, Cardinale, quan panteixava amb aquell vestit en el ball del *Gattopardo*. Avança aquesta Claudia, doncs tallant l'aire, i tallant les oracions a uns clergues islàmics que miraven. (Per cert, què hi feien uns clergues islàmics d'Indonèsia en una desfilada de moda a París?) Llegeixen la inscripció decorativa que sosté els abismes de Claudia, i criden blasfèmia, horror i profanació. Ja l'hem feta una altra vegada.

Karl Lagerfeld, diuen, pensava que eren versos d'amor en memòria d'una maharani. Jugava amb foc, el pobre: eren versos de l'Alcorà. Uns versos que diuen: "Aquests són els únics que han trobat guia". Ni que els hagués triat a posta: la guia trobada en el lloc més gloriós on pot estar, meravella de l'obra del Senyor que canta la seua lloança, mireu el lloc on avancen les paraules del profeta, i tindreu motius nobles i nous per seguir-les. Però ni el públic de la desfilada de models sabia llegir aràbic, ni Lagerfeld sabia l'Alcorà, ni els que saben l'Alcorà i l'àrab tenen cap sentit de l'humor.

Tenen el sentit del terror: o us agenolleu, demaneu perdó i feu penitència, esborreu amb sang la blasfèmia al profeta, o no solament Claudia, Lagerfeld i Chanel ho pagaran amb el foc, sinó tota la indústria de la moda d'Occident. Com que el terror sempre resulta, Chanel demana humilment perdó. I ja n'hi ha prou, dic jo, ja hauria de començar a haver-n'hi prou d'aquest color.

No discutiré que tots els llibres sagrats són sagrats, que l'Alcorà, la Bíblia, el Veda i altres dos o tres mil obres equivalents mereixen un respecte. Inclòs el respecte a les infinites bestieses que contenen. Però els fidels de l'islam n'estan fent un gra massa, i els infidels cristians els deixem fer, els riem les gràcies, acceptem el xantatge, ens caguem de por en aquest inici de guerra santa a gran escala.

Chanel, doncs, ha retirat els vestits de Lagerfeld amb versos per a Claudia. Si la notícia ha arribat fins a Taslima Nasrin, a Dacca (o Dhaka), Bangla Desh, no crec que l'haja feta molt feliç el nou triomf internacional

dels seus perseguïdors. Taslima Nasrin no pot eixir de casa per por que la maten, la cremen o li trenquen les cames, i no pot eixir del país perquè el govern de la senyora Begum Khaleda Zia li ha retirat el passaport. Taslima és metge anestesista i escriptora, ha publicat novel·les i assajos poc conformistes amb la llei de l'Islam, i fins fa poc no passava res, excepte els crits dels mullahs. Ara ja passa: al Ministeri d'Exteriors de Bangla Desh expliquen el cas: "Algunes observacions de la novel·la poden ferir els sentiments religiosos de gran part de la població". Això mateix. Novel·la retirada, al foc, i l'autora tancada a casa. Ja no podrà parlar més de les dones a l'islam, de la violència per sistema, dels marits brutals i amos legals, de coses terribles: "La meua vida està en poder d'un home diabòlic./ Vol ser l'amo del meu cos/ quan té ganes", poema "Boda", 1987. Lorena Bobbit, ací, seria lapidada no per practicar el tall de ganivet, sinó per dir que ja n'hi ha prou, per Al·là i pel seu Profeta. És la llei: qui la fa la paga, qui la diu la paga, i qui la pensa la paga també. Al lladre, la mà tallada. A l'adúltera, pedres fins a morir. A qui pense per compte propi, decapitació pública. Als "apòstates", ateus o heterodoxos, la mort inapel·lable. És la llei.

Però no és la nostra llei. Potser ho era fa mil anys, o cinc-cents, però ja no ho és. I no temim per què respectar-la, no senyor. Propose, doncs, que es multipliquen els versos a Claudia, que les senyores i senyors dels països infidels ens brodem per davant o per darrere versos del Profeta. Ja ho han fet multitud d'adolescents posant-se al cul dels texans l'escrit "*I love Jesus*" o coses paregudes. Al Déu dels cristians, que estima les seues glorioses criatures, li deu haver fet molta gràcia. Al Déu dels musulmans, que és el mateix, supose, també li n'hauria de fer. Endavant, doncs: és la croada del nostre temps.

Joan F. Mira